

Mening; thi hvis der havde været noget i saa Henseende at pege paa, kan man være ganske overbevist om, at saa havde det ærede Medlem Hr. Rode nok lovsunget det. Han undlod det, fordi han fandt intet. Det, vi hidtil har faaet fra den Side, er efter vor Opfattelse ikke andet end Ord, det er Løfter, og saa Udgiftslove, som kun er strandet paa, at man har ikke Magt, som man i hvert Fald tilsyneladende har. Men det ærede Medlem Hr. Rodes finansielle Sammenstillinger mellem før og nu er efter min Mening Udtryk for Sandheden for det ærede Medlem Hr. Rodes Vedkommende af en Udtalelse, som han selv forleden Dag fra dette Sted fremsatte, lydende saaledes: „Det ligger vel til det politiske Liv ikke altid at anvende den berømte ærlige Alen“. Det ærede Medlem Hr. Rode skulde se at anskaffe sig et Eksemplar af dette Instrument, saa vilde hans Bedømmelse ikke blive saa vrang, som den nu hyppigt er, naar han taler om den Tid, der gik umiddelbart forud for denne.

Det Arbejdsløshedsspørgsmaal, som den nu siddende Regering er stillet overfor, og som den i den kommende Tid ikke vil kunne komme udenom, har vi jo i Forbindelse med den højtærede Socialministers Forslag om Bevilling til Imødegaaelse af Arbejdsløshed forleden Dag haft til Behandling i dette høje Ting, men jeg vil dog gerne have Lov til at sige nogle Ord om denne Sag. Thi er der nogen Sag, om hvilken ikke blot arbejdsløse, men socialdemokratiske Vælgere i vide Kredse ogsaa udenfor denne Kategori maa med Hensigt paa Regeringens Personer sige: Ak, hvor forandret, er det sandelig denne Sag. Tidligere sad den højtærede Socialminister jo ved Trommen i det socialdemokratiske Orkester, og hans Bummelum lød over det hele Land, medens hans Satyrsmil lyste op for os. Nu sidder den højtærede Minister paa et helt andet Sted i Orkestret, nu aander hans Bue forsigtigt hen over de ministerielle Streng og frembringer Toner, som — jeg ved ikke, om de fryder den højtærede Ministers egne musikalske Øren —, men som i hvert Fald i alle andres Øren lyder i allerhøjeste Grad skurrende, fordi de jo er Udtryk for, at den højtærede Minister føler sig paa ganske anderledes gyngende Grund med det Instrument, han nu har i Haanden, end ved den store Tromme, han tidligere behandlede.

Det er jo, efter hvad den højtærede Minister i sin tidligere Virksomhed som

Leder af Socialdemokratiets Hovedorgan skrev i Oktober 1923, Odenseprogrammet, som er Socialdemokratiets Vimpel og Fane; det er dette Program, som de kæmper under, som de sejrede under den 11. April i Fjor, og som de ogsaa vilde gaa frem efter, som var Betingelsen for, at Socialdemokratiet kunde tænke sig at tage Ansvaret; kunde man ikke skaffe parlamentarisk Tilslutning til dette Programs Genneførelse, saa maatte andre have Ansvaret. Saaledes skrev den Gang den højtærede Socialminister, og naar man nu til Sammenligning mindes hele den Opstilling, som man den Gang foretog, tænker paa Folketogene, som arrangeredes her til Rigsdagsbygningen, tænker paa Deputationerne, Resolutionerne ude over Landet og saa tænker paa den Stilhed, der nu er i denne Sal, ja, saa maa man i Sandhed sige, at paa dette Omraade synes man med Held at have afrustet.

Mon virkelig nu dette i Sandhed er Tilfældet? Den nuværende højtærede Statsminister udtalte gentagende i Aarene 1922 og 1923, at han modtog Hundreder af Breve, Hundreder af Henstillinger, af Vedtagelser udefra med Anmodning om at drage Omsorg for, at der blev foretaget noget ganske anderledes alvorligt, end den tidligere Regering foretog sig for at komme Arbejdsløsheden til Livs, for at skaffe Arbejde, for at redde de arbejdsløses Hjem ved at forøge Understøttelserne. Maa jeg spørge den høje Regering, den højtærede Socialminister og den højtærede Statsminister: Er disse Henvendelser udeblevet nu, er disse Vedtagelser ophørt? Paa hvilken Maade, ved hvad er det, man har bragt Ro til Veje om denne Sag? Thi Arbejde har man hidtil intet skaffet af, og jeg ved ikke noget om, at det ved nogen Foranstaltning er lykkedes at sætte de Understøttelser op, som hidtil har været ydet. Mig bekendt er Understøttelserne i Dag ganske de samme, som da den nuværende højtærede Statsminister drog sit Glavind den 31. Januar 1923 og drog i Felten med den store Ønskeseddel i Haanden om alt det, som skulde udføres her i dette Land til Afhjælpning af Arbejdsløsheden.

Den Gang var det ikke gjort med det Par Salutskud, som den højtærede Socialminister nu affyrer til Beroligelse af arbejdsløse. Den Gang var det ganske anderledes omfattende Arbejder, der skulde sættes i Værk, end dem, som man nu stiller Forslag om. Det var øjeblikkelig Udførelse af Lille Bælts Broen, som jo senere lige umiddelbart